

яскравий приклад ефективного функціонування системи судів адміністративної юрисдикції.

Список використаних джерел:

1. Старилов Ю. Н. Административная юстиция. Теория, история, перспективы. – М., 2001.
2. Георгієвський Ю. В. Адміністративна юстиція : дис. ... канд. юрид. наук / Георгієвський Ю. В. – Харків, 2003.
3. Адміністративні суди України на шляху становлення // Адвокат. – 2005. – № 9. – С. 48–54
4. Act on the Publicity of Administrative Court Proceedings (381/2007): unofficial translation. – Finland: Ministry of Justice [Електронний ресурс] – Режим доступу <http://www.finlex.fi/en/laki/kannokset/2007/en20070381.pdf>.
5. Блажівська Н. Є. Судебная система Финляндии – пример для Украины // Судебно-юридическая газета-2016.

Масловський Б.М.

студент,

Науковий керівник: Шарая А.А.

кандидат юридичних наук, доцент,

Запорізький національний університет

НОРМИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА: ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ В НАУЦІ

Вивчаючи адміністративне право як цілісну правову систему, що має складне утворення, ми не можемо обійти увагою таку важливу категорію даної системи, якою є норма права. У даній роботі ми розглянемо важливі питання щодо основних визначень норм адміністративного права та ознайомимося з окремою думкою різних вчених з цього питання.

Важливий науковий внесок у дослідження питань розвитку та становлення вітчизняного адміністративного права і законодавства, зокрема і даним питанням займалися такі вчені, як Т.О. Коломоєць, С.В. Ківалов, Ю.П. Битяк, В.В. Галуцько, В.Б. Авер'янов, А.І. Слістратов та ін.

З приводу визначення норм адміністративного права у доктринальних джерелах висловлюються різні думки.

Так, Т.О. Коломоєць вважає, що це формальне визначене, загальнообов'язкове правило поведінки, встановлене та охороняєме державою, метою якого є регулювання суспільних відносин, що виникають, змінюються і припиняються у сфері забезпечення органами виконавчої влади і органами місцевого самоврядування реалізації та захисту прав, свобод і законних інтересів фізичних і юридичних осіб, а також в процесі державного і самоврядного управління в сферах соціально-економічного й адміністративно-політичного розвитку та охорони громадянського порядку [1, с. 14].

Також, Т.О. Коломоєць зазначає, що у вітчизняній правовій доктрині під адміністративним законодавством переважно розуміють зовнішнє вираження адміністративно-правових норм. Проте нині виконується робота з

упорядкування законодавства, пропонується здійснити цілковиту кодифікацію адміністративно-правових норм і створити Адміністративний кодекс України як сукупність кількох «кодексів», «томів», «книг», що, зокрема, міститиме Кодекс України про адміністративні проступки, Адміністративно-процедурний кодекс, Кодекс поведінки державних службовців тощо [2, с. 11].

На думку С.В. Ківалова, адміністративно-правові норми за своїм змістом відрізняються від норм інших галузей права тим, що регулюють управлінську діяльність. Як зазначає С.В. Ківалов, на відміну від значної кількості інших галузей права, джерелами яких є один або декілька таких актів (наприклад, у кримінальному праві – Кримінальний кодекс, у цивільному – Цивільний, у господарському – Господарський), адміністративне право України містить значну кількість нормативних актів, які є джерелами даної галузі права. Це пов'язано з тим, що більшість суспільних відносин у нашій державі потребують регулювання за допомогою адміністративно-правових актів [3, с. 56].

Ю. П. Битяк зазначає, що на відміну від норм деяких галузей права, об'єднати всі норми адміністративного права в одному чи навіть у декількох комплексних (кодифікованих) актах неможливо з об'єктивних причин. Адміністративне право регулює широке коло суспільних відносин. Його норми містяться в численних актах різної юридичної сили. Отже, адміністративно – правова норма – це встановлене, санкціоноване або ратифіковано державою, формально визначене, юридично обов'язкове, охоронюване засобами державного примусу правило поведінки учасників адміністративно-правових відносин з метою забезпечення публічних прав та свобод людини і громадянина, нормального функціонування громадянського суспільства та держави [4, с. 26].

На погляд В.В. Галуцька, первиною складовою будь-якого права, зокрема й адміністративного, є його норма. У теорії права під нормою розуміють загальнообов'язкове правило поведінки, яке встановлено або санкціоноване державою і за порушення якого держава застосовує державний примус [5, с. 107].

Вдало особливості норми адміністративного права розкрито В.Б. Авер'яновим, який зазначив, що норми встановлюються Конституцією та іншими законами України, іншими ратифікованими Верховною Радою України міжнародними правовими актами; зміст норми зумовлюється своєрідністю положення суб'єктів і об'єктів управління в публічному праві; норма визначає міру встановленої свободи для об'єктів публічного управління, які не є владними; забезпечуються публічні права й свободи людини і громадянина, нормальне функціонування громадянського суспільства та держави [6, с. 110-111].

Підсумовуючи викладені думки вчених, можна зробити висновок, що адміністративно-правова норма опосередковує управлінську діяльність, в результаті якої, незалежно від того, який владний орган її здійснює, застосовуються тлумачення, встановлення фактів і юридична кваліфікація, у силу чого основним критерієм розмежування юридичних форм діяльності суб'єктів адміністративних відносин виступає характер відповідної діяльності та безпосередній вплив на динаміку суспільних процесів через зовнішню і внутрішню форми, що виражають юридичну діяльність та відображають зв'язок елементів її змісту.

Таким чином, адміністративно-правовою нормою: є передумовою існування адміністративного процесуального права, її слід розглядати, насамперед, як первинний фактор усієї адміністративної процесуальної системи; норми адміністративного процесуального права, як і норми інших галузей права, виконують функції регулятора відповідних суспільних відносин; вони відрізняються від інших галузей права тим, що предметом їх регулювання є суспільні відносини щодо реалізації та захисту прав і законних інтересів фізичних чи юридичних осіб, а також держави у сфері публічного адміністрування; це правило поведінки, що набуває якостей нормативності і загальнообов'язковості в чітко встановленому порядку.

Список використаних джерел:

1. Адміністративне право України: підручник: за заг.ред. д.ю.н., проф. Коломоєць Т.О. – Київ: «Істина», 2008. – 500 с.
2. Адміністративне право України: підручник / за заг. ред. Т.О. Коломоєць. – К.: Істина, 2010. – 480 с.
3. Административное право Украины: учебник / Под общ. ред. С.В. Кивалова. – Х.: Одиссей, 2004. – 880 с.
4. Битяк Ю.П. Адміністративне право України: підручник. – Київ: Юрінком Інтер, 2005. – 180 с.
5. Теорія держави і права : [термінологічний словник] / [Пихтін М.П., Галуцько В.В., Новіков М.М., Новікова М.М., Онищук О.О.]; за заг. ред. В.В. Галуцька. – Херсон : ХЮІ ХНУВС, 2011. – 137 с.
6. Адміністративне право України : Академічний курс: [підручник для студ. юрид. спец. вищих навч. закл.] : [у 2 т.] / [Авер'янов В.Б., Битяк Ю.П., Зуй В.В. та ін.] ; голова ред. кол. В.Б. Авер'янов. – К.: Юридична думка, 2004.– Т. 1 : Заг. частина. – 591 с.

Мотовиловець О.О.

студент,

Національна академія Служби безпеки України

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ ЯК ГАРАНТІЯ ДОТРИМАННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ НА ІНФОРМАЦІЮ

У сучасному світі співвідношення інформаційної безпеки і прав людини набуває особливої актуальності. В українському законодавстві поняття «інформаційна безпека», як правило, розкривається через «стан захищеності життєво важливих інтересів особистості, суспільства і держави» [1].

У США і ЄС визначення «інформаційна безпека» зв'язується з правовими принципами конфіденційності, цілісності та доступності інформації та інформаційних систем. Реалізація даних принципів дозволяє забезпечити баланс інтересів між різними сторонами правовідносин, виступаючи, таким чином, гарантією прав людини. Вплив сучасних технологій проявляється насамперед у сфері особистих прав, серед яких особливе місце займає право на недоторканність приватного життя. З одного боку, в якості гарантій права на недоторканність приватного життя виступають заходи, безпосередньо спрямовані на захист даного права. З іншого боку, при встановленні обмежень права на недоторканність приватного життя відповідні гарантії повинні